

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **T. M.**

skazanego z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 czerwca 2016 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie uznał oskarżonego T. M. za winnego popełnienia czynu z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego T. M., w której zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia (k. 3 akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Możliwość skorzystania przez skazanego z instytucji unormowanej w art. 532 § 1 k.p.k. łączyć należy z okolicznościami związanymi z nietrafnością merytoryczną zaskarżonego, prawomocnego orzeczenia. Stąd wstrzymanie wykonania

zaskarżonego kasacją wyroku może nastąpić tylko wtedy, gdy ranga i charakter podniesionych w niej zarzutów wskazuje na ich oczywistą trafność. Z drugiej zaś strony muszą powstać dla skazanego takie okoliczności, które przekonują, że wykonanie przez niego orzeczonej kary - przed rozpoznaniem kasacji - będzie rodzić poważne i nieodwracalne dolegliwości. Przepis art. 532 § 1 k.p.k. wprowadzie nie formułuje przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, a tym samym odstąpienia od wyrażonej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, jednakże bezspornym pozostaje, że za zastosowaniem tej instytucji przemawiać mogą jedynie okoliczności o charakterze wyjątkowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98, Prok.i Pr.-wkł. 1999/3/20; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98, Prok.i Pr.-wkł. 1999/3/19).

Tymczasem obrońca skazanego, oprócz zgłoszenia przedmiotowego wniosku w kasacji, owych wyjątkowych okoliczności nie ujawnił, nie przytaczając jakichkolwiek argumentów przemawiających za jego uwzględnieniem.

Nie przesądzając zatem ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w przedmiotowej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł jak na wstępie.